ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 18ης Ιουλίου 2007 *

Στην υπόθεση C-213/06 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως υποβληθείσα δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου στις 8 Μαΐου 2006,

Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Ανασυγκρότησης (ΕΥΑ), εκπροσωπούμενη από τους S. Orlandi και J.-N. Louis, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

Γεώργιος Καρατζόγλου, πρώην έκτακτος υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Ανασυγκρότησης, κάτοικος Ιωαννίνων (Ελλάδα), εκπροσωπούμενος από τον Σ. Παππά, δικηγόρο,

προσφεύγων πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen, A. Tizzano (εισηγητή), A. Borg Barthet και E. Levits, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Μαΐου 2007,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Ανασυγκρότησης (ΕΥΑ) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 23ης Φεβρουαρίου 2006, Τ-471/04, Καρατζόγλου κατά ΕΥΑ [AER] (Συλλογή Υπ. Υπ. I-A-2, σ. 37 και II-A-2, σ. 152, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση της ΕΥΑ της 26ης Φεβρουαρίου 2004 περί καταγγελίας της συμβάσεως προσλήψεως του Καρατζόγλου (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Η ΕΥΑ συστάθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2454/1999 του Συμβουλίου, της 15ης Νοεμβρίου 1999, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1628/96, σχετικά με τη βοήθεια στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, στην Κροατία, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας και στην πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας (ΕΕ L 299, σ. 1).

3 Κατά τη δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2454/1999, η ΕΥΑ δημιουργήθηκε για τις ανάγκες της ανασυγκρότησης των εν λόγω κρατών και μόλις επιτευχθεί αυτός ο στόχος θα προταθεί η διάλυσή της.

4 Οι σχετικές με τη λειτουργία της ΕΥΑ διατάξεις θεσπίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΚ) 2667/2000 του Συμβουλίου, της 5ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Ανασυγκρότησης (ΕΕ L 306, σ. 7). Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε επανειλημμένως, τελευταίως από τον κανονισμό (ΕΚ) 1756/2006 του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006 (ΕΕ L 332, σ. 18, στο εξής: κανονισμός 2667/2000), ο οποίος μεταξύ άλλων παρέτεινε την εντολή της ΕΥΑ έως τις 31 Δεκεμβρίου 2008.

5 Κατά το άρθρο 10 του κανονισμού 2667/2000:

«Το προσωπικό της [ΕΥΑ] υπόκειται στους κανόνες και στις ρυθμίσεις που ισχύουν για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [...].

Το προσωπικό της [ΕΥΑ] αποτελείται από έναν αυστηρά περιορισμένο αριθμό υπαλλήλων τοποθετημένων ή αποσπασμένων από την Επιτροπή ή τα κράτη μέλη για να ασκούν τα καθήκοντα στελέχωσης. Το υπόλοιπο προσωπικό αποτελείται από άλλους υπαλλήλους που προσλαμβάνονται από την [ΕΥΑ] για διάρκεια αυστηρά περιορισμένη στις ανάγκες της [ΕΥΑ]».

6 Τα άρθρα 2 και 3 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων και του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και περί θεσπίσεως ειδικών μέτρων προσωρινώς εφαρμοστέων στους υπαλλήλους της Επιτροπής (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 108), όπως ίσχυαν μέχρι τις 30 Απριλίου 2004, καθορίζουν αντίστοιχα τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός) και το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ).

7 Το κεφάλαιο 9 του τίτλου ΙΙ του ΚΛΠ, το οποίο τιτλοφορείται «Λύση υπαλληλικής σχέσεως», όπως αυτό ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, περιελάμβανε τα άρθρα 47 έως 50 και προέβλεπε τις διάφορες περιπτώσεις καταγγελίας των συμβάσεων των έκτακτων υπαλλήλων.

8 Συγκεκριμένα, το άρθρο 47, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του ΚΛΠ προέβλεπε ότι, όταν υφίσταται σύμβαση ορισμένου χρόνου, η υπαλληλική σχέση του έκτακτου υπαλλήλου λύεται «στο τέλος της προθεσμίας καταγγελίας που καθορίζεται στη σύμβαση».

Το ιστορικό της διαφοράς

9 Κατά το άρθρο 4 της συμβάσεως προσλήψεώς του (στο εξής: σύμβαση), ο Γ. Καρατζόγλου προσελήφθη από την ΕΥΑ, από τις 7 Νοεμβρίου 2001, ως έκτακτος υπάλληλος για διάστημα 18 μηνών.

10 Το άρθρο 5, στοιχείο β΄, της συμβάσεως προβλέπει:

«Η παρούσα σύμβαση μπορεί να καταγγελθεί από το όργανο ή τον υπάλληλο για οποιονδήποτε από τους προβλεπόμενους στα άρθρα 47 έως 50 του ΚΛΠ λόγους, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που περιγράφονται στα άρθρα αυτά [...]»

11 Κατά τη λήξη της αρχικής συμβατικής περιόδου των 18 μηνών οι συμβαλλόμενοι συμφώνησαν να συνεχίσουν τις συμβατικές τους σχέσεις βάσει συμβάσεως αορίστου χρόνου. Ως εκ τούτου, τροποποίησαν την αρχική σύμβαση με συμπληρωματική σύμβαση με ημερομηνία 7 Μαΐου 2003 (στο εξής: συμπληρωματική σύμβαση).

12 Το άρθρο 4 της συμβάσεως, όπως τροποποιήθηκε με τη συμπληρωματική σύμβαση, προβλέπει:

«Η σύμβαση συνάπτεται για αόριστο χρόνο. Πάντως, η διάρκειά της δεν θα υπερβεί το χρονικό σημείο λήξεως της εντολής της [ΕΥΑ].

Η [ΕΥΑ] διατηρεί το δικαίωμα καταγγελίας της συμβάσεως συνεπεία σημαντικού περιορισμού ή παύσεως των δραστηριοτήτων της πριν από τη λήξη της εντολής της [ΕΥΑ].»

13 Δυνάμει της συμπληρωματικής συμβάσεως, όλα τα υπόλοιπα άρθρα της αρχικής συμβάσεως, συμπεριλαμβανομένου του άρθρου 5, παραμένουν ως έχουν.

14 Με επιστολή της 26ης Φεβρουαρίου 2004, ο προϊστάμενος της ΕΥΑ γνωστοποίησε στον Γ. Καρατζόγλου την καταγγελία της συμβάσεώς του ως εξής:

«Βρίσκομαι στη δυσάρεστη θέση να σας πληροφορήσω ότι αποφασίστηκε η λύση της συμβάσεώς σας εργασίας με την [ΕΥΑ]. Σύμφωνα με το άρθρο 47, παράγραφος 2, του [ΚΛΠ] και το άρθρο 5, στοιχείο β΄, δεύτερο εδάφιο, της συμβάσεώς σας η προθεσμία καταγγελίας θα είναι τρίμηνη, αρχόμενη από τις 27 Φεβρουαρίου 2004.»

15 Στις 27 Μαΐου 2004, ο Γ. Καρατζόγλου υπέβαλε ένσταση, υπό την έννοια του άρθρου 90 του κανονισμού, κατά της επίδικης αποφάσεως. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε σιωπηρώς, καθόσον η [ΕΥΑ] δεν απάντησε σε αυτήν εντός της προβλεπόμενης από τον κανονισμό τετράμηνης προθεσμίας.

Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Δεκεμβρίου 2004, ο Γ. Καρατζόγλου άσκησε προσφυγή για την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

17 Η προσφυγή αυτή στηριζόταν σε πέντε λόγους, αντλούμενους αντίστοιχα από:

— παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως·

— παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης·

— παράβαση του άρθρου 47 του ΚΛΠ σχετικά με την προθεσμία καταγγελίας·

— κατάχρηση εξουσίας, και

— παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης.

18 Το Πρωτοδικείο εξέτασε τον δεύτερο λόγο που προέβαλε ο προσφεύγων, αντλούμενο από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Με τις σκέψεις 33 και 34 της αποφάσεώς του, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε την κοινοτική νομολογία κατά την οποία η δυνατότητα επίκλησης της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης εκτείνεται σε κάθε ιδιώτη που βρίσκεται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η κοινοτική διοίκηση, παρέχοντάς του συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις, οι οποίες πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να είναι σύμφωνες με τις διατάξεις του κανονισμού του δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες.

19 Υπό το φως της εν λόγω αρχής, το Πρωτοδικείο εξέτασε αν το άρθρο 4 της συμβάσεως, όπως τροποποιήθηκε με τη συμπληρωματική σύμβαση, παρείχε στον Γ. Καρατζόγλου τη θεμιτή διαβεβαίωση ότι η σύμβασή του δεν επρόκειτο να καταγγελθεί, παρά μόνο σε περίπτωση σημαντικού περιορισμού ή παύσεως των δραστηριοτήτων της ΕΥΑ πριν από τη λήξη της αποστολής της.

20 Με τις σκέψεις 36 και 37 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η τροποποίηση του άρθρου 4 της συμβάσεως με τη συμπληρωματική σύμβαση είχε δημιουργήσει «ασάφεια ως προς το περιεχόμενο της συμβάσεως». Συγκεκριμένα, από τη μία πλευρά, η σύμβαση εξακολουθούσε να αναφέρεται, με το άρθρο της 5 που δεν τροποποιήθηκε, στους τρόπους καταγγελίας που προβλέπουν τα άρθρα 47 έως 50 του ΚΛΠ, τα οποία, μεταξύ άλλων, παρέχουν τη δυνατότητα στην ΕΥΑ να καταγγείλει τη σύμβαση έκτακτου υπαλλήλου χωρίς επίκληση κάποιου λόγου. Από την άλλη πλευρά, ωστόσο, η προσθήκη του δευτέρου εδαφίου στο άρθρο αυτό 4 μπορούσε, κατά το Πρωτοδικείο, «να δώσει την εντύπωση στον προσφεύγοντα ότι η ΕΥΑ είχε περιορίσει το δικαίωμά της να καταγγείλει τη σύμβαση μόνο στην περίπτωση σοβαρού περιορισμού ή παύσεως των δραστηριοτήτων της ΕΥΑ πριν από τη λήξη της αποστολής της».

21 Το Πρωτοδικείο έκρινε έτσι, με τα σημεία 38 και 39 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι ο Γ. Καρατζόγλου θα μπορούσε να θεωρήσει ότι το άρθρο 4 της συμβάσεως, όπως τροποποιήθηκε με τη συμπληρωματική σύμβαση, είχε ως στόχο να υποδείξει εκ των προτέρων τον λόγο μιας ενδεχόμενης μεταγενέστερης καταγγελίας, ήτοι τον σημαντικό περιορισμό ή την παύση των δραστηριοτήτων της ΕΥΑ πριν από τη λήξη της αποστολής της, κατά τρόπον ώστε υπό το καθεστώς της συμβάσεως, όπως τροποποιήθηκε με τη συμπληρωματική σύμβαση, το άρθρο 5, στοιχείο β΄, της εν λόγω συμβάσεως, μπορούσε να τύχει μερικής μόνον εφαρμογής. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο Γ. Καρατζόγλου μπορούσε να αναμένει μια ευνοϊκή για τον πιο αδύναμο των συμβαλλομένων ερμηνεία των ασαφών διατάξεων της συμβάσεως εργασίας.

22 Το Πρωτοδικείο συνήγαγε από τα ανωτέρω, με τις σκέψεις 41 έως 45 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι «η πεποίθηση που δημιουργήθηκε κατ' αυτό τον τρόπο στον προσφεύγοντα» θα έπρεπε να θεωρηθεί δικαιολογημένη, δεδομένου, ιδίως, ότι καμία διάταξη του ΚΛΠ δεν απαγόρευε στην ΕΥΑ να περιορίσει το δικαίωμά της καταγγελίας με διατάξεις της συμβάσεως.

23 Δεχόμενο τον δεύτερο λόγο της προσφυγής, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την επίδικη απόφαση, χωρίς να εξετάσει τους υπόλοιπους λόγους.

Τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

24 Η ΕΥΑ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— αποφαινόμενο το ίδιο επί της διαφοράς, να απορρίψει την προσφυγή του Γ. Καρατζόγλου και,

— να καταδικάσει τον ενδιαφερόμενο στα δικαστικά έξοδα των δύο βαθμών.

25 Ο Γ. Καρατζόγλου ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη και

— να καταδικάσει την ΕΥΑ στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

26 Ο Γ. Καρατζόγλου ισχυρίζεται ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη λόγω εκπρόθεσμης κατάθεσής της. Κατά την άποψή του, η προβλεπόμενη από το άρθρο 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου προθεσμία των δύο μηνών έληγε στις 8 Μαΐου 2006, ενώ η αναίρεση ασκήθηκε στις 9 του ιδίου μήνα.

27 Διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι η αναίρεση ασκήθηκε με τηλεομοιοτυπία στις 8 Μαΐου 2006, ήτοι εντός της προβλεπόμενης από το προαναφερθέν άρθρο 56 προθεσμίας των δύο μηνών. Η ημερομηνία που επικαλείται ο Γ. Καρατζόγλου είναι αυτή της καταθέσεως του πρωτοτύπου του εισαγωγικού δικογράφου.

28 Όμως, το άρθρο 37, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει ότι «η ημερομηνία κατά την οποία το αντίγραφο του υπογεγραμμένου πρωτοτύπου ενός διαδικαστικού εγγράφου [...] περιέρχεται στη Γραμματεία με

τηλεομοιοτυπία ή με οποιοδήποτε άλλο τεχνικό μέσο επικοινωνίας διαθέτει το Δικαστήριο λαμβάνεται υπόψη για τον έλεγχο της τηρήσεως των δικονομικών προθεσμιών, υπό τον όρον ότι το υπογεγραμμένο πρωτότυπο του εγγράφου [...] κατατίθεται στη Γραμματεία το αργότερο δέκα ημέρες μετά την εν λόγω ημερομηνία».

29 Επιβάλλεται, έτσι, η διαπίστωση ότι η απαιτούμενη από τη διάταξη αυτή προϋπόθεση πληρούται εν προκειμένω. Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

30 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η ΕΥΑ προσάπτει στο Πρωτοδικείο διάφορα νομικά σφάλματα. Κατ' ουσίαν υποστηρίζει, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε τους όρους της συμβάσεως κατά τρόπο προφανώς αντίθετο στη βούληση των συμβαλλομένων και, με τον δεύτερο λόγο, ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε ότι παραβιάστηκε η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

31 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, που πρέπει να εξετασθεί πρώτος, η ΕΥΑ υποστηρίζει, ειδικότερα, ότι οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται κατά τη νομολογία η επίκληση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν πληρούνται εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, αναφερόμενη στην πάγια νομολογία του Πρωτοδικείου (βλ. απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2002, Τ-199/01, G κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-217 και II-1085, σκέψη 38), η ΕΥΑ υποστηρίζει ότι καμία «συγκεκριμένη, ανεπιφύλακτη και κατηγορηματική διαβεβαίωση» δεν θα μπορούσε να απορρέει από αντιφατικές διατάξεις όπως αυτές που περιλαμβάνονται στη σύμβαση. Εξάλλου, οι διαβεβαιώσεις που δήθεν δόθηκαν στον Γ. Καρατζόγλου δεν ήταν σύμφωνες με τους εφαρμοστέους στην ΕΥΑ κανόνες και, ιδίως, με το άρθρο 23 του κανονισμού 2454/1999, που την υποχρεώνει να προσλαμβάνει υπαλλήλους για διάρκεια αυστηρά περιορισμένη στις ανάγκες της.

32 Ο Γ. Καρατζόγλου αντιτείνει ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι του είχαν δοθεί αρκούντως συγκεκριμένες, ανεπιφύλακτες και κατηγορηματικές διαβεβαιώσεις όσον αφορά τον περιορισμό των λόγων καταγγελίας της συμβάσεώς του. Η ΕΥΑ δεν αρκέστηκε στην παροχή προς αυτόν μιας αόριστης διαβεβαίωσης, αλλά συνήψε μαζί του συμπληρωματική σύμβαση για την τροποποίηση του νομικού πλαισίου απασχολήσεώς του. Επιπλέον, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, την οποία αυτός επικαλείται, ήταν απολύτως σύμφωνη με το εφαρμοστέο δίκαιο, δεδομένου ότι καμία διάταξη του ΚΛΠ δεν απαγορεύει στην αρμόδια αρχή να περιορίζει, με διατάξεις της συμβάσεως, την εξουσία της για λύση των συμβάσεων εργασίας.

33 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί καταρχάς ότι κατά πάγια νομολογία η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης συγκαταλέγεται μεταξύ των θεμελιωδών κοινοτικών αρχών (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 5ης Μαΐου 1981, 112/80, Dürbeck, Συλλογή 1981, σ. 1095, σκέψη 48). Από τη νομολογία προκύπτει ομοίως ότι την αρχή αυτή δικαιούται να επικαλεστεί κάθε ιδιώτης εφόσον βρίσκεται σε μια κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η κοινοτική διοίκηση, παρέχοντάς του συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις, του δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες (αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1987, 111/86, Delauche κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 5345, σκέψη 24, της 25ης Μαΐου 2000, C-82/98 P, Kögler κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 2000, σ. I-3855, σκέψη 33, καθώς και της 22ας Ιουνίου 2006, C-182/03 και C-217/03, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5479, σκέψη 147). Επιπλέον, οι παρεχόμενες διαβεβαιώσεις πρέπει να είναι σύμφωνες με τους εφαρμοστέους κανόνες (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 20ής Ιουνίου 1985, 228/84, Pauvert κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 1969, σκέψεις 14 και 15, καθώς και της 6ης Φεβρουαρίου 1986, 162/84, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1986, σ. 481, σκέψη 6).

34 Επισημαίνεται πάντως ότι, μολονότι το Πρωτοδικείο ορθώς υπέμνησε τη νομολογία αυτή με τις σκέψεις 33 και 34 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, εφάρμοσε εσφαλμένα εν προκειμένω τα κριτήρια που αυτή προσδιορίζει.

35 Ειδικότερα, διαπιστώνεται ότι από την εν λόγω απόφαση προκύπτει ότι καμία «συγκεκριμένη διαβεβαίωση» δεν είχε δοθεί στον Γ. Καρατζόγλου δυνάμενη να θεμελιώσει μια οποιαδήποτε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη όσον αφορά τη διάρκεια της συμβάσεως εργασίας του ενδιαφερομένου.

36 Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο ανέφερε, με τη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι «η τροποποίηση του άρθρου 4 της αρχικής συμβάσεως με τη συμπληρωματική σύμβαση [...] δημιούργησε μια ασάφεια όσον αφορά το περιεχόμενο της συμβάσεως». Με τη σκέψη 37 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διευκρίνισε ότι «χωρίς την προσθήκη του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 4 η ΕΥΑ θα είχε αναμφίβολα το δικαίωμα καταγγελίας της συμβάσεως [του Γ. Καρατζόγλου] για έναν από τους αναφερόμενους στα άρθρα 47 έως 50 του ΚΛΠ λόγους, υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως των προβλεπόμενων από τα άρθρα αυτά προϋποθέσεων, όπως ορίζεται στο άρθρο 5, στοιχείο β΄, της αρχικής συμβάσεως. Αντιθέτως, η προσθήκη του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 4 δημιούργησε την εντύπωση [στον ενδιαφερόμενο] ότι η ΕΥΑ περιόρισε την εξουσία της να καταγγείλει τη σύμβαση μόνο στην περίπτωση περιορισμού ή παύσεως των δραστηριοτήτων της ΕΥΑ πριν από τη λήξη της αποστολής της».

37 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ότι η συμβατική κατάσταση του Γ. Καρατζόγλου ήταν τουλάχιστον αβέβαιη.

38 Όμως, αντίθετα προς ό,τι έκρινε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 38 έως 40 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, μια τέτοια ασάφεια δεν ήταν δυνατόν να θεμελιώσει «συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις». Συγκεκριμένα, το νέο άρθρο 4 της συμβάσεως μπορούσε να ερμηνευθεί τόσο υπό την έννοια που προβάλλει ο Γ. Καρατζόγλου, όσο και υπό την έννοια που προέκρινε η ΕΥΑ (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση Kögler κατά Δικαστηρίου, σκέψη 34).

39 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει κανένα άλλο στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να δημιουργήσει στον Γ. Καρατζόγλου κάποια βεβαιότητα όσον αφορά τη διάρκεια της συμβάσεώς του. Συγκεκριμένα, η κρίση το Πρωτοδικείου όσον αφορά την ύπαρξη τέτοιων διαβεβαιώσεων βασίζεται αποκλειστικά στη συμβατική κατάσταση του Γ. Καρατζόγλου που απορρέει από την τροποποίηση του άρθρου 4 της αρχικής συμβάσεως.

40 Εξάλλου, δεν μπορεί να γίνει συναφώς επίκληση της αρχής που αφορά η σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως του Πρωτοδικείου, κατά την οποία ο πιο αδύναμος συμβαλλόμενος σε σύμβαση εργασίας μπορεί να αναμένει ότι οι ασαφείς διατάξεις της εν λόγω συμβάσεως θα ερμηνευθούν υπέρ αυτού.

41 Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι ο Γ. Καρατζόγλου δύναται να θεωρηθεί ως το αδύναμο μέρος της συμβάσεως ουδόλως επηρεάζει τη διαπίστωση περί ελλείψεως συγκεκριμένων διαβεβαιώσεων εν προκειμένω, παρασχεθεισών από την κοινοτική διοίκηση. Κρίσεις σχετικές με τη συμβατική κατάσταση του Γ. Καρατζόγλου έναντι του εργοδότη του δεν μπορούν να αντισταθμίσουν την έλλειψη μιας από τις αναγκαίες για τη θεμελίωση δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προϋποθέσεις.

42 Επομένως οι αναγκαίες εν προκειμένω προϋποθέσεις για τη θεμελίωση παραβίασης της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν πληρούνταν.

43 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι η επίδικη απόφαση προσέβαλε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του Γ. Καρατζόγλου ως προς το ότι η σύμβασή του δεν θα καταγγελλόταν παρά μόνο σε περίπτωση σημαντικού περιορισμού ή παύσεως των δραστηριοτήτων της ΕΥΑ πριν από τη λήξη της αποστολής της.

44 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτός.

45 Κατά συνέπεια, πρέπει να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να απαιτείται να εξεταστούν οι λοιπές αιτιάσεις που προβλήθηκαν προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί της αναπομπής της υποθέσεως στο Πρωτοδικείο

46 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, το Δικαστήριο μπορεί είτε το ίδιο να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Πρωτοδικείο για να την κρίνει.

47 Δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε ένα μόνο από τους πέντε λόγους ακυρώσεως που προέβαλε ο Γ. Καρατζόγλου, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν είναι σε θέση να αποφανθεί επί της υποθέσεως. Επομένως, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των αιτημάτων του ενδιαφερομένου περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως και το Δικαστήριο να επιφυλαχθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 23ης Φεβρουαρίου 2006, Τ-471/04, Καρατζόγλου κατά ΕΥΑ [AER].

2) Αναπέμπει στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την υπόθεση, προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των αιτημάτων του Γ. Καρατζόγλου περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Ανασυγκρότησης (ΕΥΑ) της 26ης Φεβρουαρίου 2004 με την οποία καταγγέλθηκε η σύμβαση προσλήψεώς του.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)